

LA CAMPANA DE GRACIA

LO RECONEIXEMENT.

—Germana nostra, aquí 'ns tens.....

—Gracias, dispenseume si 'm trobeu aixis..... estava fent dissapte.....

!!!ARMAS!!!

on Carlos que tenia ja fa temps al bisbe Caixal en la seva cort, avuy t'è en poder de sos bandolers la plassa forta de la Seo de Urgell, antiga residencia de 'n Caixal.

¿Com ha pogut apoderar-se 'n?

Aquí está 'l misteri.

Diuse que 'ls carlins al passar per molts pobles de la provincia de Lleida deyan ab véu alta que anavan á pendre la Seo, ab son castell y ab sa ciudadela, ab sos canons y ab sos repuestos de municions y viures.

Los pobles se 'n reyan! ¡Ay! No se 'n devian riure los traidors, que han volgut ferir lo sentiment liberal ab aquesta nova infamia!

Perqué l' assalt pèls carlins de una plassa com la de la Seo, es impossible. Quinze canons que hi havia y quatre obusos haurian vomitat sobre sas mermadas filas raigs de metralla y de mort.

Los canons han callat y 'ls carlins son dintre!

¿Caiga sobre dels traidors tota l' indignació del poble liberal!

Pero ¡ah! Tots los qui sentim bullir en lo cor lo foch sagrat d' aquesta idea generosa, tots los qui al nom de «llibertat» alsèm lo cap ab arrogancia, tots los qui voldriam donarli vida, encare que fós ab la vida que 'ns anima, avuy nos mirém desconsolats.

Las desgracias de la patria 's succeheixen, y no tenim á las mans un fusell per defensarla.

Com lo amorós pare de familia, contemplém á nostre fill que agonisa, y 'ns han lligat de mans privantnos de socorre 'l.

Es un martiri cruel lo que se 'ns fá sufrir! Mil vegadas val més batre 's cada dia ab las selváticas fieras de D. Carlos, y plorar avuy la mort de un amich, demá la de un germá, cayguts en lo camp de batalla, que veure, impotents, ab los brassos plegats, com un grapat de bandolers martirizan á la patria que 'ns ha vist neixe y deshonran las ideas que tenim en mes alta estima.

Totas las guerras tenen las sévas exigencias.

Espanya en lo que vá de sigle ha pogut adquirir d' aixó inolvidables experiencias.

Tingué que lutar ab los exércits de Napoleon desde 1808 á 1814: tingué que lutar ab lo germá de Fernando VII desde 1833 á 1840.

¿Que seria d' Espanya si en moments tan terribles com aquells, s' hagués contentat ab fer una guerra com la que are 's fá?

¿Que seria de Espanya si s' hagués dit al poble frisós de corre al camp de batalla—«Detúrat: ja tens un govern que vetlla per tú: no pensis ab res: si avuy una desgracia 't desconsola, demá una victoria 't rescabalará: confiansa y silenci?»

¿Que seria d' Espanya? ¡Ah! No registraria la nostra historia páginas tant brillants com las del Bruch, Girona, Bailen y Zaragoza, ni haurian pogut los nostres pares després de set anys d' esforços indomables aixecar lo crit victoriós de «llibertat y honra.»

Es que no son guerras aquestas automáticas, no son guerras qual éxit depengui de las combinacions estratéjicas de un general, ni dels cálculs frets de un govern: son guerras de idea, guerras de passió y es precis combatre l' idea, 'l fanatisme y la passió dels nostres enemichs, ab la passió, l' idea y 'l fanatisme del poble que 'ls detesta.

¿Créu, per ventura 'l govern que avuy regeix los destins d' Espanya, qu' ell es l' únich en tenir amor á la llibertat?

¿Créu que las atrocitats dels carlins no comouken á ningú mes que á n' ell?

¿Tant limitat vol que siga l' amor del poble á la seva idea?

No: es impossible que aixó crega.

En tots los seus documents, quan demana al pais recursos en homes y diners, en nom del pais parla, y en nom del pais los recull.

Lo pais donchs vol pendre en la guerra una part activa, lo pais vol veure á totas las tropas en campanya, y está desitjós de secundarlas, acompanyantlas á la victoria, guarniut ab valor los punts que pugan servir de base á las sévas operacions, mantenint l' ordre en las capitals y fent coneixe cada dia als carlins que no son possibles traicions infames com la de la Seo de Urgell y altres que avuy l' hi donan forsa.

Lo dret que t'è 'l poble á defensarse es innegable: en las grans ocasions ell sol se salva. Parli per nosaltres la passada guerra: parlin los 600 mil milicianos, que demostraren als carlins que Espanya no seria seva, mentres hi hagués un espanyol honrat.

¿T'è 'l govern algun recel del poble? ¿Créu que las armas que l' hi concedeixi, no 's dirigiran única y exclusivament contra 'ls carlins?

Fassa política popular, política liberal, que aquesta es la salvadora.

Lo poble no t'è ulls sino per veure 'l perill alla hont es: las atrocitats dels carlins l' esborronan: l' inacció en que se 'l manté 'l mata.

Hora es ja de que s' adopti aquest remey. Quan lo poble estiga armat y sos serveys correspongan, com correspondrán als del exércit brillant y disciplinat que avuy tenim en campanya, haurá sonat pèls carlins l' hora darrera.

BATALLARAS

Lo govern espanyol ha enviat embaixadors al Vaticano.

En vá trucan á la porta, Pio IX no 'ls vol rebre.

Si per nosaltres aquest personatge es una papa pèls conservadors sembla qu' es un papu.

En fi: que s' hi diverteixin.

La vila de Falset ha rebut un canó.

Desd' are la canonada seca será la véu de *falset* que mes aterrorisarà als carlins d' aquella comarca.

En virtud de un decret que acaba de publicar lo ministre de Foment, en primer d' Octubre próxim, cessan de funcionar totas las Juntas de instrucció primaria.

Se constituirán baix una nova forma.

En las provincials hi haurá un capellá del cabildo catedral, y en las locals, lo Rector del poble.

Los carlins son tant ingrats, que ni siquiera al saber aixó rendiran las armas.

Unicament los mestres ne treuhen una gran ventatje: haventhi lo rector á la Junta, quan se morin de fam, tindran l' enterro de franch.

La canonada 15 del *Cañon Krupp* ha ressonat ja pèls nostres carrers. A l' altura del demès números está l' ultim que ha eixit.

En la part d' ilustració es digne de conservar-se un magnífich retrato del intrépit Moriones, y una vista de la última batalla de Oteiza, en la qual tant victoriosas quedaren nostras tropas.

Als absolutistas del any 23, un liberal volia probarlos que feyan molt mal en creure que

Jesucrist fos favorable als absolutistas, tota vegada que havent tingut la gran liberalitat de donar la seva sanch pèls pecadors, no podia menos de ser liberal.

Llavors vá ser quan tragueren la següent copla:

«Viva San Pedro
«Viva San Juan
«y muera Cristo
«si es liberal.»

Aquesta cansó es rigorosament histórica.

Móviles de las potencias al regoneixe á Espanya:

ALEMANIA.—En Navarra hi ha avuy la capital del ultra-montanisme. Los tiros que fereixen á n' en Bismark surten d' allá. Es precis aplastará la vívora.

AUSTRIA.—Los carlins son los Ashantees de Europa. Viatjar per Espanya, es, senthi ells, una *exposició* mes notable que la de Viena.

ITALIA.—Van comensar fent foch á l' Amadeo: demá 's fortificarian al Vaticano, y estich segura que fins la tiara del Papa carregada de metralla m' enviarian á tall de bala cónica.

BÉLGICA.—No més que perque 'ls carlins son una colla de *belgas* de mal género, es precis ajudar al govern republicá d' Espanya.

PORTUGAL.—Diu lo ditxo: Quan vejis la barba de ton vehí cremar, pósat la t'eva á remullar; remullém-la regoneixent la llibertat d' Espanya.

INGLATERRA.—Si 'l Terso triunfava, llavors si que l' Espanya se 'n anava al botavant, y 'ls possehedors de láminas del exterior quedarian *inglesos* de noms y de fets.

FRANSA.—¿Que d' aquesta feta no 'm trenquin l' altra cama! Y després, lo que fan las personas bè ho podran fer las monas, per mes que algun cop com are quedin *corridas*.

En Moriones ha conquistat lo poble de Oteiza, defensat per Mendinri ab 18 batallons, tres baterias y numerosa caballeria.

L' activitat y la bravura del jóve general, mereix que serveixi d' estimul á tots los demés que están al frente de la campanya.

Quan un home pert l' alé cau: sols fentlo perdre als carlins, podém vénce'ls.

Los consignataris de barcos senyors Prax germans van cedir passatge grátis en un de sos vapors, á las desgraciadas viudas dels carabiners inhumanament fusellats per en Savalls.

Aquest rasgo de filantropia mereix nostres elogis.

Hasta ab estranyinadors poden nostres soldats sortir á campanya.

Fá poch dias que han estranyinat una partida: la de 'n *Telaranya*.

Haventse acullit á indult torná á alsarse.

En l' acció resultá mort lo cabecilla.

Es un indult aquest últim que de segú no l' hi permetrá *alsarse* may mes.

SON VERDAS.

I.

—¿Que has vist lo drama d' en Sastre?

Quin bunyol!... Es un sainete....

Jo 'l trobo dolent ¡y tú?

—¡Jo! ¡si ni al autor puch veure!

—La moral y la virtud

y l' art y tot vá per terra!

—¡Dolent! ¡Dolent!... Y al autor

insultémlo... ¡Fuera, fuera!...

Aquets que diuhen aixó

son deu ó dotze poetas

que ho son perque se n' han fet,

que fan diaris y no 'ls venen,

que no 'ls volen fer sas obras

y que en sa casa 'ls coneixan.

II.

—¿Ahont vá aquell xicot tant guapo?

—¡Amigo! ¡quina fatxada!
 —¡Mira com lluheix lo garbol!
 —¡Me fá un fastich!...—¡Quin manyeña!
 —¡Clávali un tronxo!...—¡Mosquit!
 —¡Sembla un jegant!...—¡Com remena!...
 —¡Que 'm carrega un home aixis!
 —¡Es massa guapo!—'m carrega
 —Sempre agradant á las noyas...
 —¡Oh! y qu' ara diu que festeja
 ab una tant guapa y rica!...
 —¡Insultémlo!... ¡Fuera, fuera!...
 Un grupo de geperuts
 era 'l que tot aixó deya.

III.

—¡Que no has vist á donya Rita
 quin vestidás m' arrosegal...
 —¡Ay senyo! y si mol convé...
 —Se pensa perque t'è renda...
 —¡Quin modo de malgastar!...
 —Y tan estranya...—Y tan lletja...
 Qui sap de hont surt tot aixó...
 —¡Oh! y que sols se fá ab marquesas
 —¡Fins diu qu' ara vol posar
 criat, lacayo y carretet-la!
 —¡Ca!—¡Vaya!...—¡Deu me perdó!
 —¡Insultemla ¡Fuera, fuera!
 —¡Sabeu d' ahont surt tot aixó?
 d' un grupo de marmanyeras.

IV.

—¡Tè! Ja passa don Anton!
 —¡Mireu! ¡aquest home 'm cegal!
 —¡Es que tothom ne diu bè!
 —¡Es que tothom lo respecta!
 —¡Me encen las sanchs!—¡Oh y á mi!
 —¡Tots lo barret se li llevan!
 —¡Y que 't pensas que n' hi ha poch
 que 'l vclan y 'l beneheixan?
 —Com qu' á tothom auxilia...
 —¡L' home honrat!—¡Oh! ¡y sens riquesas!
 —¡Aixó es la caritat tonta!
 —¡Insultémlo!... ¡Fuera, fuera!...
 Era un grupo d' estafotas,
 de pillos y de trapellas.

V.

¡Que n' es de vell tot aixó
 qu' hem sentit qu' aqueixos deyan!
 ¡Es clar! ¡lo poeta dolent
 qu' ha de dir del bon poeta!
 ¡Que ha de dir del ben plantat
 lo qui esgarrat se veu sempre
 ¡Qu' han de dir de las ricatxas
 las peladas marmanyeras,
 y del home qu' es honrat
 que n' ha de dir la trapella!...
 Tots plegats ¡com gratarian
 si 's tornés tinya la enveja!
 Per ço 'us he dit que era vell
 tot lo que hem sentit que deyan
 Puig: *Quan no las pot haver
 la guineu, diu que son verdas.*

P. BORILLA.

REPICHS

En Bismark ha publicat una ley cridant al servey militar á tots los teólechs de 23 anys.
 Aquí á Espanya sense que ningú 'ls cridi ells mateixos se 'n hi van, si es quèstió de defensar l' absolutisme.

Are qu' estém en bonas relacions ab Alemania, no sería mal que 'l govern espanyol fés un arreglo ab en Bismark, per enviarli tots los teólechs que hi ha aquí Espanya.

En Monreal ha sigut derrotat lo Nen de Pra des per la petita columna de 'n Niubó.

Los dispersos havent tingut que abandonar una gran porció de blat robat á las masias, deyan al fugir ab las orellas caygudas:

—Nos llensan de Monreal; pero ay! que per aixó entrém en lo mon-real!

MEDITACIÓ.

Si es mentida l' amor qu' alé 'm donava,
 si l' amor á la patria es sols follia,
 si 'l valor l' ardiment y la noblesa
 en mon cébre foll sols tenen vida,
 si al cast petó puríssim de una esposa
 l' egoisme mes vil tan sols l' anima,
 ¿ahont será ¡oh Dèu meu! que brilli pura
 la vritat que 'l meu cor trovar ansia?
 Fugiu de mi, del mon, oh pompas vanas
 qu' altre temps fatalment me seduhireu;
 en falornias semblans no créu ni espera
 pel dolor, la meva ánima ferida.
 En mitj de tant engany, mentida tanta
 una vritat tan sols ella n' ovira
 y es que crida 'l sereno ya las dotze
 y no he menjat encare gens ni mica.

R. E. B. Y AMIGÓ.

Un carlí passant per la Rambla s' ha adona
 de qu' están restaurant la fatxada del Liceo, y
 exclama:

—¡Que l'arreglin bè, y sobre tot que l' hi
 dongan forma d' iglesia, que aixís estolvien
 feyna als caputxins quan tornin.

—¡Pésols caputxins, á tres quartos la lliu-
 ra! diu al mateix temps un venedor ambu-
 lant.

—¡Ah! Maliatsiga 'l temps! anyadí al sen-
 tirho: ja no quedan mes caputxins que 'ls pé-
 sols.

Al yeure que las potencias estrangeras han
 reconegut al govern liberal d' Espanya, lo
 Terso ha donat un manifest als estrangers.

Es natural.
 Aquí no 's tracta mes que de un rey d' es-
 trángis.

L' altra dia 'l general va anar á Montjuich.
 La guarnició 'l rebé ab salvas d' artillería.
 L' estrépit de las canonadas mou gran sen-
 sació á la Rambla.

—¡Que déu ser?
 —Que venen los carlins diu un.
 —Algun barco que arriba diu l' altre.
 —Pero ¡no véu que ja n' han tirat nou ó
 deu?
 —Vaja jo ja 'u sè, exclama un: es que arri-
 ban las potencias.

Un carlí porta una noya á batejar
 —¡Quin nom? diu lo capeliá.
 —Inquisició.
 —Aquesta Santa no es al calendari.
 —Qué? La Santa Inquisició? Tampoch es á
 la terra, desgraciadament.
 —Ay! per mort de Dèu, quan hi torni no de-
 lati la mèva distracció, diu lo capellá.

S' atribueix á Savalls la següent expressió:
 —Jo vaig llansarme al camp á aixecar parti-
 das. Y n' hi alsat tantas, que en aquestas
 horas, tinch ja setanta mil duros al banch de
 Londres.

Lo general carlí Elio que prenia las ayguas
 en Sant Cristiá, las autoritats francesas l' han
 internat.

Ja 'm sembla que sento al comissari de la
 policia:
 —Pero ¡qui 'l fa estar aquí tant prop de la
 frontera Sant Cristiá?

Resulta que 'ls empleats encarregats de cus-
 todiar á n' en Bazaine en l' isla de Sta. Mar-
 garida, eran en sa majoria bonapartistas.

En vá en las diligencias de averiguació del
 fet que practica 'l tribunal preguntará als en-
 causats lo perque de l' escapatoria.

Aquets sempre, sempre podrán dir:
 —¡Qui 'us feya lligar los gossos ab llango-
 nissas?

Enigmas:
 ¿Quina es la cosa que no 's pot anomenar
 sens rómprela?
 —Lo silenci.
 ¿Y la cosa que com mes fresca n' es, es mes
 calenta?
 —Lo pá.
 ¿Y la cosa que sent del tamanyo de una ad-
 metilla pot omplir una habitació?
 —La llum de una candela.

FÁBULA HISTÓRICA.

La Fransa, avants orgullosa,
 que á tothom feya la lley,
 protejia á un qu' es diu rey
 deixant á Prusia queixosa.

Al veure comprés son plan
 abaixá lo cap sumissa
 pux t'è present la pallissa
 que van donarli en *Se-dán*.

Y com qu' encare l' hi cou,
 protesta de sa lealtat,
 perque:—*Gat escarmentat
 ab aygua tèbia 'n té prou.*

M. R.

Desde que las naciones estrangeras han re-
 conegut al govern espanyol, los carlins están
 que trinan.

L' altre dia un deya:
 —Estém perduts: lo govern republicá sem-
 bla que ja te despejadas las potencias.

Diu que molts s' escapan de la reserva, ale-
 gant exencions fisicas que no tenen, y valent-
 se d' altres excusas que demostran una gran
 mónita.

Si jo fos govern, á tots aquets que aixís
 s' *inginyan*, no 'ls faria soldats; pero 'ls faria
inginyés.

Deya un jove molt alt, qu' entra á l' última
 reserva.

—¡Ay Elvira! Tu 'n tens la culpa de que
 tinga d' anarhi: ja fa sis mesos que foram ca-
 sats, si tu no haguesses tingut por de dirho
 francament á ton pare. Are has volgut que fés
 treballs de *sapa*, y 'ls treballs de *sapa* son molt
 entretinguts.

—Ay, Peret! consólat pensant que al menos
 te farán *sapador*.

Un carlí jovenet que havia sigut escolá de
 una parroquia de fora, vá passar pèl seu poble,
 y vá entrar á la rectoria á mudarse la camisa.

—¡Que tal noy? ¿Com te vá? l' hi preguntá
 'l rector.

—Molt bè Mossen Benet: ja hi montat de
 categoria: aquí á l' iglesia del poble encenia
 'ls ciris del altar: á campanya soch l' encarre-
 gat d' encendre el petróleo de las casas.

—Bè Agustinet, va dir lo rector: lo mateix
 se vá al cel ab aquestas com ab aquellas llumi-
 narias.

Segons una recien-estadística hi ha á Fran-
 sa quaranta milions de gallinas.

En l' última guerra van demostrarho d' alló
 mes que n' hi ha [molts.

Aquestas gallinas, calculant que per terme
 mitj ponan cent ous cada any, fán totas juntas
 4,000 milions d'ous anuals.

¿4,000 milions d'ous! ¿Vos sembla molt?
 Donchs encare que fosen lo doble, la Pru-
 sia 'ls hi axafaria ab un cop de puny no més.

CANTARELLAS.

M' agradan molt las donzellas
 pero m' agradan molt nanas
 perque si tinch que casarmhi
 pesi molt menos la carga.

V. Q.

Diu que de corona avall
son sagrats los sacerdots....
donchs no hi há com cap-girarlos
si algun cop se 'ls vol dár drop.

J. C.

Diu que 'ls rissos son postissos
y tas dens y 'l polisson,
donchs també, nineta, sápigas
qu' es postís lo mèu amor.

R.

Tres grans enemichs tè l' anima
segons un capellá diu:
jo asseguro qu' ells ne tenen
moltíssims mes de tres mil.

T. C.

Dú una créu la mèva dona
penjada al coll de un llasset
y jó; pobre: duhentla á n' ella
la duch á n' ella y la creu.

De la parauleta «amor»
un cop sigüem al casarnos,
crégas que 'n traurém la r
y 't quedarás ab un «amo.»

P. R.

EPICRAMAS

Un cotxero un fill tenia,
y volent que treballés,
no 'n podia treure res.
de sa gran ganduleria:

Fins que un dia s' enfadá
dihentli:—Bè ¿vols ser cotxero?...
Y 'l xicot ab molt salero
l' hi respon:—No: capellá.

C. C.

Deya un gran estafulari
un dia tot exaltat:
—M' agrada la llibertad!
Y 'l pillo era un presidari.

D.

A un home de un nas molt gros
li digué un:—¡Vaya una falta!
y ell que de prompte l' hi salta:
—Falta? Si me 'n sobra un trós!

D. C.

—Estimam—deya ab dolsura
la Ventura á n' en Sever,
Y ell:—Estimam tu primer!
contestava á la Ventura.

—Aixís may acabarem!....
Comensa y veurás quin foch!
—No me 'n fio—Jo tampoch
—Y donchs toquem y toquem.

R.

En Domingo deya un dia,
—«Jo só molt bó y aixarít.»
y digueli un que ho sentia:
—«Fins hasta ets bó repetit.»

M. M.

CUENTOS

Hi havia un forner molt beato.
Fins que vá estar plantat, no 's vá recordar
dihent lo rosari d'aquell tros que diu «*Lo
nastre pá de cada dia donáunoslo senyor en lo dia
de avuy.*»
Desde llavors hi anyadia: «Donáunoslo se-
nyor en lo dia de avuy.... pero al mateix preu
que tots los altres forners.»

Una dona divorciada 'l dia de Sant Jaume 's

troba al mitj del carrer ab un antich amich de
la seva familia.

—Ola Quimeta, va dirli: tè rahò que avuy es
lo sant del seu home: vaja per la part que l'hi
toca.

—Gracias vá respondre; pero sápigas que
desde qué estém divorciats no 'm toca res.

Un home casat ab una que havia sigut viuda
tenia 'l geni molt agre, y tot sovint l'hi om-
plia las costellas de garrotadas.

Estranyat un dia de que lluny de queixar-
se, demanava á Dèu que li conservés la vida,
l'hi preguntá com era allò per ell tant incom-
prensible.

—Tu veurás Quim: lo primer home 'm daba
bofetadas: tu já 'u fás ab lo bastó, si t'arribesis
á morir y jo 'm tornava á casar, potser que 'l
tercer me mataria.

L' escena passa á casa un apotecari.
Hi vá un ab una recepta y una ampolla: l'hi
arreglan la medicina, y pregunta:

—Quan val aixó?

—Uua pesseta, diu lo farmacéutich.

—Esta bé, y agafant l'ampolla, l' hi tira
un quarto sobre 'l taulell y fuig.

—Miri que no está bé, exclama l'apotecari,
y l'altre com si no 'l sentís, surt al carrer,
trenca per la primera cantonada y cuan l' apo-
tacari li vá al derrera 'l pert de vista.

Lo deixeble d' Esculapio, al entrar nova-
ment á la botiga, exclama ab tristesa:

—Com ha de ser? No hi guanyo mes que
tres maravedissos!

Percance en un tren.
Anaba un home ab una dona no més en un
cotxe de segona.

La dona baixá á la próxima estació.
L'home sol, comensa á sentirse picó, se gra-
ta, y 's troba 'l pantalon ab un grapat d'aquells
molestosos animalets tant aficionats al género
femení de l'humanitat.

Plé de repugnancia y veyentse sol, conce-
beix l' idea de treure 's los pantalons y espol-
sarlos per la finestreta.

Dit y fet. Pero encare no 'ls sacut per pri-
mera vegada, passa per davant de un pal del
telégrafo, topan ab ell, y aquest se 'ls hi em-
porta.

A l' arribar á l' estació, tanta es la sorpresa
que l'hi va causar lo fet, que van trobarlo des-
mayat domunt de un banch.

—Voste m'agrada, deya un senyó á un al-
tre: té un nom que 'm simpatisa, porque es molt
tranquil. ¿No 's diu D. Pau.?

—Si senyor. Pero vosté ignora potser mon
apellido.

—¿Com es?

—Tinga: aqui te la targeta, per lo que se li
ofereixi.

Y li 'hi doná una targeta que deya: — PAU
GUERRA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR de la Campana.

Han remés xaradas ó endavinallas dignes d' insertarse, 's
ciudadans Roch Palet de Riera, Dos escabellats, Cupido sense
fletxas, Ciri trencat, Alt y Prim y Tres de secas.

N' han remesas que pera insertarse haurian d' esse arre-
gladas los ciudadans Ramon Coll de Beia, Feliuhet, Nana de
la Boria, Mosquit d' abre, Trencat fíis, Un cómic d'Horta,
Jenani, M. Cadenet, Don Jordi y Un barbé.

Las demás que s' han remés y 's noms dels autors de las
quals no quedan mencionats, no poden insertarse per fluixas,
fácils d' endevinar, mal combinadas, mal versificadas ó per
altres defectes per l' estil

Ciudadá X La seva xarada estaria bé, pero la R doble en
la distribució de las sílabas se separa —Carnicer de Vilanova.
En la xarada que 'ns envia hi feita la solució: los quealos van
bé.—J. D. de Torelló. Vosté fs com los papagalls: enrabona
molt y nol' enteném.—Un home petit. Lo que 'ns envia es
molt manso.—Boixompifag. Encara qu' no está á la altura
de las composicions que de vosté hém rebut fins are, mira-
rém d' insertarla.—Ciudadans Xigaravis, Artista petit, Un
barbé A. Trapella, Nana de la Boria, Dos escabellats, B. M.
y Jenani: ¿Nos volen creure donguinse las mans tots plegats,
y exclamin á coro: Aquesta senmana 'l ciudadá director de la

Campaua nos dona carbassa. Cap de frare. Las cantarellas
que 'ns remet encare que ben versificadetas son fluixas com
donya Blanca.—Feliuhet. ¡Ditxós vosté que pot matar car-
lins! l' hi doném gracias per haverse recordat de nosaltres: l'
hi insertarém una cantarella.—A. M. Vosté 'n sab: y 'l
complaurém com se mereix: recordis de nosaltres.—Magi
Rabassa. Ab una cosa queda ja complascut ab la lletrata
mirarém de contentarlo.—Enrich Caricias. Ab sa filípica ma-
taria molt poch carlins, per lo tant dissimuli.—Gestus. Tro-
bém molt embrollada la xarada que 'ns envia, y las combina-
cions algo forsadas.—A. S. Ll. Las cantarellas d' aquesta
senmana son ben versificadetas; però res mes.—Cómich d'
Horta. Aprofitarém alguna de sas cantarellas.—Ramon Coll
de Beia. Lo propi que alguns símls de V —Fulano de tal.
La seva poesia llimada anirá.—Roch Palet de Riera. Los dos
epigramas están molt bé; pero 'l primer no passa per massa
gras —Ciri trencat. Aprofitarém los cuentos.—Alt y Prim.
Regoneixem la veritat de lo que 'ns diu; pero com aquell de-
fecte ja 'ns lo van observar, hém mirat de ser previsors. In-
sertarém una cantarella.—Tres de secas. Las sévas poesietas,
tant la passada com la present son bonicas, pero adoleixen
de falta de novedat: son d' aquellas cosas que no 's poden
reixasar enterament; pero que tampoch poden mereixe un
lloch de preferencia: de lo demás n' aprofitarém alguna cosa.
—Un trós de pa. Contém que haurá quedat satisfet.—Mitja
aurella. Si publicavam la poesia que 'ns remet, la persona á
qui vá dedicada se 'n riuria: lo quanto en prosa anirá.—Sal-
timbanquis. Vaja, que per ser copiat lo que 'ns envia, está
copiat molt malament.—S. Parer. Es bonich lo que ns re-
met: pero si s' fixa en la exclamació del carreter compendrá
perque no 'u insertém: envihins altrás cosas —Taput. Apro-
fitarém las cantarellas: si las vol veure insertadas avanst
d' anar á Buenos Aires, estiri 'l viatge.—X. Y. Z. L' epigra-
ma que aquesta semana 'ns envia no tè la gracia que tenian
los que avants nos enviaba: home: treballi de la manera que
sab ferho.

SOLUCIÓ

á la xarada y á l' endavinalla del
últim número

UN PA-RA-LE-LE-PI-PE-DO mirava
un carca, que un SOL-DAT ne dibuixava.
Si jo 'm trobo en lo puesto del soldat
ni SOMBRA del carli hauria deixat.

ENRICH CARICIAS.

Han endevinat las tres solucions los ciudadans
Gestus, Cupido sense fletxas, Taco, Fill del bisbe,
A. S. y Ll., Ciri trencat, M. Cadenet, A. Trape-
lla, Don Jordi, Marrameu, A. Costa, Panellons,
Morc Muza, Un gibrell, Alt y Prim, Jenani, Tres
de secas, Angel Pujol y Faura, Turó de las No-
yas, Tres pops, y Dos escabellats.

Han endevinat las 2.ª y 3.ª los ciudadans Fula-
no de Tal y Un barbé y la 1.ª no mes los ciudadans
Perdigot y Un pedant. Y finalment no mes que la
2.ª 'l ciudadá Cap de frare.

XARADA

I.

Lo qui está al tot, hu segona
la satánica heretjia,
diu la gent de sagristia
que als tanocas ensarrona.

Es dos tres en castellá
animal d' instint carlí,
pux que té per únich fí
sols poderne rampinyá.

Sens la quart no puch dir Rita
á qui tinch molt un afecte,
tant que al tot iria recte
si ella allí 'm donaba cita.

FULANO DE TAL.

II.

Lo mèu pare 's diu dos prima
prima dos jo:
á un gos tot, dos pèl hu estima
y jo á la Sió.

CARNICER DE VILANOVA.

ENDAVINALLA.

Quan tens set, lector te 'm béus,
me fas servir per ballar,
al dessobre 'm pots portar
y só dona. ¿Encar no 'm véus?

ALT Y PRIM.

Las solucions en lo próxim número.)

IMP. DE LA V. Y F. DE GASPAR.—ATAULFO, 14.

I. Lopez editor.—Rambla del Mitj 20.